

K 573 / 1203
Vassa, nov. 2. 862.

Kedves barátom! hiába vártam én tanácsot
a mestertől... te nekem nem választol-
tál költeményem formájára illő kérésre.
Ha be nem tudom majd végezni azt
fogom majd mondni hogy: Arany volt az
oka... sőt bevallom előtted hogy a nagy-
ban már életem is ezzel a nemességgel, mi-
dőn Pest mellett egy dérek grófnő azt kérde-
te: "sőtlem hogy mikor adom már ki a szinymé-
ter"? az feleltem rá hogy a forma-
ját szerencsem volna meg aranyozni, de nem
kajok rá s addig el se készítem.

Különben, tudom hogy elfoglaltságodról
ennyit kívanni, nem a legjobb eljárás sőtlem,
s csak gyermeki bizalmam menthetne né-
mielég előtted ki.

Becses felhívásodat a megindulandó Kö-
nyvtár-ra névre épen most veszem. — Rég
vágyott dolog ez s részemről egészen salátko-
zik vágyaimmal. Valahára hírsíba lépünk a
költön-séggel... s salán meg fog gyérülni a főme-
reteknek lapsáskákna!

Ami az én csekély erőmre illesz, a legnagyobb
megszépség és ártatlanság, midőn felhívásodnak
engedve, az teljes örömmel ajánlom fel lapod-
nak s állandó munkatársaid közt nevémet csak
megelégedéssel fogom látni.

Ami a honorariumot illeti, ki kell jeleneznem,
hogy ha a megindulástól a kívánt összeget meg-
nem jön a köztársaság részéről s az első fél évben
csakugyan meg kellene küldeni a lapot: akkor,
bektüdoés verseimért - vagy bármiért - semmi
nemü honorariumot el nem fogadhatok.

Ami a felhívás azon részét illeti hogy a bektü-
dés mü iránti érdeklödésed meghallgatásának:
én erre nével különösen felkérlek és mindig nagy
köszönettel fogom azt venni.

Négre, bocsánatot kell róled kérnem, hogy a
lefolyt „figyelvi” és alatt oly keveset dolgoztam
lapodban, mely nekem annyi élvezést adott. Igen
rossz év volt ez számomra! Családomban, és kis
gardeságomban egymást érte a csajás. Nőm és
két gyermekem már hónapok óta fekvő betegek.
A sok lopás jépig a minden fejjelen nélküli ka-
badságolt katonák által annyi vakmeröséggel
üresik, hogy a kibeszertelenséggel hasávos. Még neppal
is megöröszémek. Azt se tudom miöl övjam azt
a néhány darab marhámat: a beállott népszólt-e
vagy a zsidányoktól. A minag a xangjomon a sir-
veremenet iörték fel és lozták meg. Amyira
kifaragott ez az év, hogy ha valamibe fogszkedni:
szünek, azonnal Péter sennem lakásomra.

Sajnálással olvasom a Szemere fele ügyet
a figyelőben. Szemere, több levelet írván
horrám az öfkön minsen kéirese magá:
hoz várt, egész fájdalommal írta le az
esetet. En azonban abban a reményben
véltem, hogy most már remélem,
ismét minden a régi kerékvágásba megy
vissza. Nekem fáj: de Szemere nem set+ildo-
mosan azon időre néhány gondban Braffai
ellenébe, ki különben csodálatosan nyert
a ki fejezésében.

Igen kérek! Lejj síves Gyulaiak,
alkalmilag, az ide mellékelt levelkéi átadni!
Egy vers van abban, a Pali által kerkezen-
dő irvi segély-albumba.

Igen veled! ~~szere~~ meg síves indulásod
ba s add át répremlől, ismeretlen családodnak
síves üdvözlésemet.

Kerecső s. k. p. előbarát
Tóth László

[Faint, mirrored handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

